

De leraarskamer

Op pensioen

“Zie je ze al komen?”, vraagt Marieke. Met een vlaggetje in haar ene hand en het handje van een kleuter in haar andere, maakt ze mee deel uit van de langste leerlingenrij die ik sinds lang gezien heb. Je voelt dat er spanning en enthousiasme in de lucht hangt. Dat was ook zo in de leraarskamer deze ochtend. Voor een lekker koffietje om even te bekomen van de ochtendrush, was vandaag geen tijd. Iedereen was druk in de weer met ballonnen opblazen, affiches kopiëren, slingers ophangen en nog veel meer van dat. Dat verbaasde me natuurlijk niets. Het is dan ook geen gewone dag vandaag. Vooral niet voor juf Rie, want juf Rie ... die gaat morgen op pensioen!

Voor de allerlaatste keer naar school vertrekken, het moet een vreemd gevoel zijn, denk je niet? Ze weet immers dat ze vandaag voor de allerlaatste keer met haar kleutertjes aan de slag gaat. Tenzij er weer één of ander virus of zo optreedt natuurlijk, waardoor we zonder leraren komen te zitten. Uiteraard zullen we haar dan wel weten te vinden! Ze zal in elk geval die kleine hummeltjes, waar ze zo ontzettend gek op is, wel missen. Maar ook van ons, de collega's, zal ze afscheid moeten nemen. Hoewel de grappen en grollen daarover niet meer te tellen zijn, denk ik toch dat ook dat best wel moeilijk gaat zijn. Ook voor ons natuurlijk! De verhalen die deze week allemaal terug bovenkwamen terwijl we haar pensioenviering in elkaar staken, wijzen er op dat we het allemaal heel jammer vinden dat haar tijd bij ons op school erop zit.

Natuurlijk is het allemaal een beetje dubbel. Daar moeten we nu niet flauw over doen. Iedereen die al wat langer meedraait, is stiekem wel al eens gaan kijken op 'Mypension' en heeft al meer dan eens gefantaseerd over de zee aan mogelijkheden die zo'n pensioen biedt. Hoewel het bij mij de toch nog-redelijk-ver-van-mijn-

bed-show is, groeit mijn lijstje met plannen elk jaar alvast stevig aan hoor! En ook juf Rie vertelde onlangs in de leraarskamer dat het eerste anderhalf jaar al volledig gevuld was.

Hoewel ze dit waarschijnlijk niet graag hoort, zijn er daarnaast toch ook wat lichaamsdelen die blij zullen zijn dat het einde in zicht is. Die beginnen immers stilaan wat, hele kleine uiteraard, tekenen van slijt te vertonen. Haar knieën zullen bijvoorbeeld morgenvroeg heel blij zijn dat ze niet voor de zoveelste keer tegen de grond gedrukt worden. Op haar hurken een snotneusje afkuisen is er vanaf dan immers niet meer bij.

“Juf, ze zijn er!” roept Marieke vrolijk. Meteen het teken voor mezelf om te stoppen met mijmeren. In een mooi versierde koets met twee prachtige paarden komt juf Rie door de erehaag gereden. Aan haar gezicht kan ik zien dat ik het bij het rechte eind had met dat dubbel gevoel dat volgens mij bij een pensioen hoort. Ze heeft immers een gigantische glimlach op haar gezicht die ons duidelijk maakt dat ze er enorm van gaat genieten. Maar als je goed kijkt zie je in haar rechterooghoek toch ook een traantje blinken.

TEKST
Juf Sonja

BEELD
Adi Goldstein